

Sygn. akt V KK 23/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **Z. M.**
skazanego z art. 180a k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 13 lutego 2019 r.,
kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego we W. z dnia 8 listopada 2017 r.,
sygn. akt II K [...],

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu we W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 8 listopada 2017 r., II K [...], Sąd Rejonowy we W. uznał Z. M. za winnego tego, że w dniu 3 września 2017 r. we W., kierował samochodem marki H. o nr rej. [...] jadąc G. a ul. P., nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta W. z dnia 25 lipca 2016 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania,

i za to na podstawie art. 180a k.k. skazał oskarżonego na 80 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę na 10 zł.

Wyrok ten, od którego nie złożono sprzeciwu, uprawomocnił się w dniu 29 listopada 2017 r.

Kasację na niekorzyść skazanego złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny w części dotyczącej nieorzeczenia obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 42 § 1a pkt 1 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia tego środka karnego pomimo skazania za przestępstwo z art. 180a k.k.

Skarżący się wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu we W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna. Od dnia 1 czerwca 2017 r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 966), sąd na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. jest obowiązany orzec w razie skazania za czyn z art. 180a k.k. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Z. M. popełnił taki czyn w dniu 3 września 2017 r. Wprawdzie art. 502 § 2 k.k. stanowi, że w razie wydania wyroku nakazowego, obok kary „**można**, w wypadkach przewidzianych w ustawie, orzec środek karny...”, ale fakultatywność przewidziana w tym przepisie odnosi się do rodzaju represji karnej, po jaką sięgnąć może sąd w wyroku nakazowym. Stosownie do dyspozycji art. 502 § 1 k.k. sąd może wymierzyć karę ograniczenia wolności lub grzywny do określonej wysokości, ale nie może orzec kary pozbawienia wolności nawet w minimalnym wymiarze. Podobnie interpretować należy § 2 art. 500 k.k.; sąd w postępowaniu nakazowym może orzec przepadek, środek kompensacyjny lub środek karny (z tym, że obowiązany jest ten ostatni środek orzec, gdy ustawa tak stanowi), lecz nie może orzec środka zabezpieczającego.

Sąd Rejonowy w tej sprawie nie orzekł środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych mimo takiego wymogu wynikającego z art. 42 § 1a, pkt 1 k.k. Zaniechanie to było rażącym naruszeniem prawa materialnego,

które miało istotny i oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Dlatego, w uwzględnieniu żądania kasacji, wyrok ten został uchylony w zaskarżonej części, czyli w części, w której nie orzeczono środka karnego.

I w tym tylko zakresie Sąd Rejonowy ponownie rozpozna sprawę i orzeknie, jak nakazuje to art. 42 § 1a pkt 1 k.k.